

Na 130 jaar opnieuw naaktbaden

Naar aanleiding van een tussenkomst in 1992 van de toenmalige Blankenbergse PVV-schepen Serge Baert, die ijverde voor een afgebakende zone voor naturalisten in zijn stad, pleegden we toen een stukje over het naaktbaden in de duinen van Mariakerke.

Tot in de helft van de jaren 1800 was het naaktbaden — zonnebaden werd als gevaarlijk en ongewoon beschouwd — zeer gewoon in Oostende. Veel Duitsers kwamen naar Oostende voor een kuur, voorgeschreven door Duitse artsen die beweerden dat baders voor hun lichaamshygiene en gezondheid beter zonder kleren aan een zeebad namen.

Spotprenten

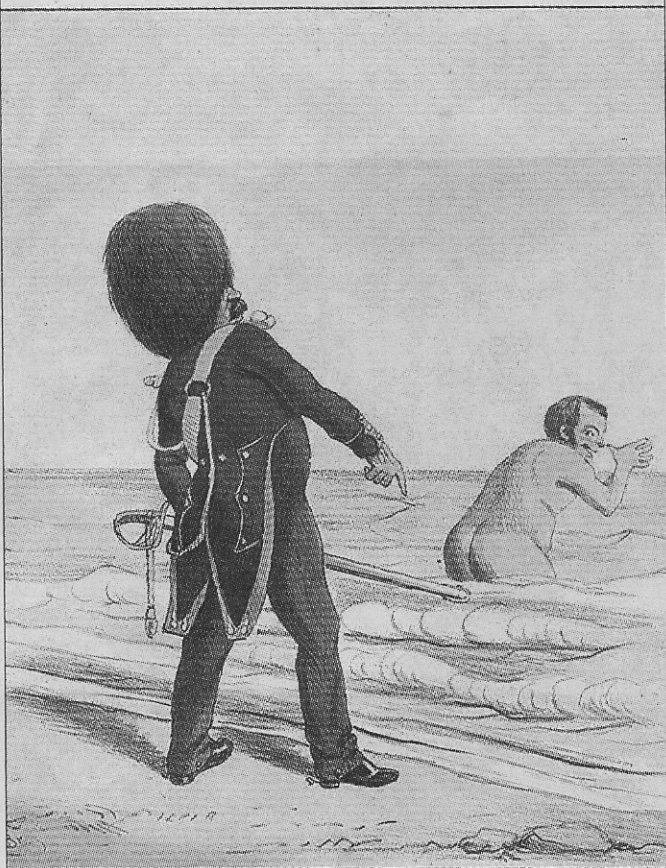
Doch de geestelijkheid uit

Brugge en puriteinen uit onze stad wilden het naaktbaden verbieden, vooral omdat er ook spotprenten over die baders, zoals hierbij afgedrukt, in de Oostendse winkels te koop werden aangeboden. Het waren litho's van de kunstenaar Dubar die zijn vele spotprenten tekende met zijn anagram Brand of afgekort BR.

Aan dit stuk strand in Mariakerke, dat toen al begon aan de huidige Parijsstraat, zag men ook veel werkgon- gens die zich na hun dagtaak

26.

OSTENDE.

— Au nom de la loi je vous arrête
— Venez me prendre!

Een scène op het strand: „Innaam der wet, houd ik u aan”, schreeuwt de politieagent. „Kom me maar halen”, luidt het antwoord van de naaktzwemmer (1860).

in zee kwamen verfrissen. Dat werkte aanstielijk op ook de vrome zielen en... in 1870 werd het baden nog enkel toegelaten in een zwempak, waarvan een model te zien was in het Oostendse politiekantoor.

Zwembroek

Verwonderlijk was de reactie van *Le Journal de Bruges* dat meende dat de politie toch ernstiger zaken te doen had dan achter naakte baders te jagen een een modelzwembroek tentoon te spreiden.

Tussen de badgasten die geregeld kwamen naaktzwemmen bevond zich ook prins Galatzin uit Rusland die van het ogenblik dat het verbod van kracht werd een brief schreef waarin hij verklaard niet meer naar Oostende te willen komen.

Verschillende andere bekende Europese kuurgangers bleven weg, maar met verhuurders van badpakken bleken wel gelukkig met het nieuwe politiereglement.

In augustus 1940 zwommen ook wij, samen met enkele schoolkameraden, naakt in Bredene. Enkele Duitse officieren te paard kwamen naar ons toe en vroegen of het water niet te koud was. Na ons ontkennend antwoord salueerden ze en wensten ons nog een *fröhliche Seebad*. Voor hen was het blijkbaar de gewoonste zaak van de wereld.

Na 130 jaar bevindt zich in Bredene opnieuw een stukje paradijs, want ook rond 1850 werd het naaktstrand door de toenmalige badgasten *Le Paradis* genoemd. We kunnen misschien stellen dat het *verloren paradijs* voor een stukje teruggevonden is.

28.

OSTENDE.

Pourquoi-diable ma femme veut-elle toujours se promener par ici ?..

„Waarom komt mijn vrouw verduiveld graag langs hier wandelen”, vraagt deze man zich af (1860)